

trene f. Eks. maa beholde samme Overskud, som de nu have. Det er jo oplyst baade af den ærede Ordfører, og det ærede Medlem, som sidst talte, var ogsaa noget inde paa det, at Teatrene i København i de sidste 6 Sæsoner ikke have givet mere end 880,000 Kr. i Overskud paa en Bruttoindtægt af 13 Mill. Kr., det bliver henimod 7 pCt. Deraf er der afgivet 5 pCt. i Fattigafgift, det er 660,000 Kr., saaledes at der kun bliver 220,000 Kr. tilbage. Hvis de 6 Teatre i det Tidsrum skulde have betalt den Skat, der her er Tale om, 17,65 pCt., i Stedet for 5 pCt., vilde det Overskud paa 220,000 Kr., de nu have haft, blive forvandlet til et Underskud paa over 1¼ Mill. Kr. Saa meget mere maatte man altsaa have indspillet, saa meget maatte man altsaa have forhøjet Billetpriserne, dersom Teatrene skulde have kunnet svare Regning paa samme Maade som nu. Naar man ser paa disse Oplysninger — og de ere selvfølgelig solide nok —, vil man forstaa, at det er en meget høj Skat, som vil ramme haardt, og vi have indenfor Udvalget fra paagældende faaet kraftige Udtalelser og Paastande om, at det maaske helt kunde ødelægge flere af Teatrene.

Men hvis vi sammenligne denne Skat med, hvad vi tidligere have haft, og hvad man har i andre Lande, vil man se, at man her er inde paa noget, som meget godt kan betegnes som urimeligt og uretfærdigt. Vi have nævnt i vor Del af Betænkningen — og det var Ordføreren for Udvalget jo lidt inde paa, idet han var inde paa en Kritik af vore Udtalelser —, at hele dette Forslag støttede sig paa preussiske Principper og Skatteprincipper, som stamme fra Enevælden, og den ærede Ordfører vilde gerne have et Eksempel paa det sidste. Det skal jeg gerne give den ærede Ordfører, men jeg vil først sige, at naar man stadig peger hen paa preussiske og tyske Mønstre, maa vi ogsaa gøre opmærksom paa, at vi her komme langt foran disse. Man har ingen Steder dernede en Skat, der er nær saa høj som den, der her er foreslaaet, altsaa i Virkeligheden en 17—18 pCt. Ærede Medlemmer vilde jo finde udførlige Oplysninger i Bilagene til Betænkningen, saa jeg skal ikke bruge Tiden til at gennemgaa dem; jeg vil blot nævne, at i Köln er en af Hovedreglerne den, at paa en Billet til en Pris fra 50 Pfennig til 1 Mark varierer Skatten fra 5 Pfennig til 10 Pfennig, det vil altsaa sige 10 pCt., og man kan komme op til 13,3 pCt., nøjagtigt udregnet. Det er det højeste, man kommer til her. I München er Skatten mellem 5 og 10 pCt., i Frankfurt, der ogsaa

er nævnt her som Eksempel og som Forbillede til Efterfølgelse, kommer man ikke højere op end fra 3 pCt. til 6 pCt., og saa er det endda alt sammen kommunale Afgifter. Men her gøres Afgiften jo for største Delen til en Statsskat. I Frankrig har man en kommunal Skat paa ca. 10 pCt., og vi have ogsaa her i Danmark haft en kommunal Afgift paa en hel Del af de Ting, her ere nævnte. Den stammer fra 1799, altsaa fra Enevældens Dage; der er altsaa det Eksempel, som jeg mener tydelig nok viser, at vi bygge paa Princippet fra den Tid. Den Gang blev der indført en Kommuneskat, en Fattigskat paa 10 pCt.; den blev imidlertid nogle Aar efter nedsat til 5 pCt., og i Fattigvæsenets Direktions Betænkning hed det den Gang, at de fandt den Skat paa 10 pCt. for trykkende for den almindelige Borger; naar han foruden den almindelige Skat og Byens „Tyngder“, som man kaldte det, skulde svare en saadan Skat paa „10 Procento“ paa hans Næringsvej, fandt man det for tyngende, og derfor indskrænkede man det til 5 pCt. Alle disse Tal har jeg tilladt mig at nævne for at vise, hvor urimelig stor den Skat er, som her foreslaas, og hvordan vi pludselig springe langt frem foran de fremmede Stater og Byer, som vi tage til Eksempel. Derfor have vi foreslaaet at nedsætte Skatten for de øvrige Institutioners og Virksomheders Vedkommende til 10 pCt., og saa foreslaa vi i Ændringsforslaget under Nr. 9, at disse 10 pCt. blive delte ligeligt mellem Staten og Kommunen, saa at hver faar Halvparten. Vort sidste Ændringsforslag under Nr. 12 behøver jeg ikke nærmere at omtale, det er af mere redaktionel Art og angaar Bestemmelser, der maa omformes, hvis vore Ændringsforslag, som jeg tidligere har nævnt, blive vedtagne.

Derimod vil jeg gerne gøre et Par Bemærkninger til enkelte af de Udtalelser, der ere faldne fra den ærede Ordfører (Jerichow), og ogsaa om enkelte af de Ændringsforslag, der ere stillede fra anden Side. Jeg vil med Hensyn til Ændringsforslaget under Nr. 4, hvor der er Tale om at ændre Ordet „Bruttoindtægt“ til „Entréindtægt“, sige, at det er jo i og for sig nok en Forbedring af Forslaget, det skal jeg ikke nægte; man undtager jo f. Eks. herved Garderobeindtægten. Men det har ikke saa stor Betydning, naar der stadig er Tale om, at det er den Del af Bruttoindtægten, som kommer ind gennem Entreen, man skal betale Skat af. Derved beholder man det urimelige Forhold, at man skal betale ikke alene af sit virkelige Overskud, men ogsaa af sine Driftsudgifter, alt-